

Erməni terrorizmi beynəlxalq terrorizmin tərkib hissəsidir

Qədim Misirdə belə bir deyim vardı: “Dünyanı dəyişmək iqtidarında deyilsənsə, o zaman onun barəsində olan təsəvvürləri dəyiş”. Üstündən min illər keçsə də, bu deyim öz aktuallığını bu gün də qoruyub saxlamaqdadır. Bu gün insanların, eləcə də ayrı-ayrı xalqların informasiya vasitəsilə yönləndirilməsi və çox vaxt informasiyanın dəyişdirilməsi, ondan manipulyasiya edilməsi də artıq adi hala çevrilməkdədir. “Kontaksız müharibə” adlandırılan bu informasiya müharibəsinin müasir dövrdə böyük önəm kəsb etməsi informasiyanın cəmiyyətdəki rolunun artması ilə əlaqədardır. İkinci Dünya müharibəsi bitdikdən sonra ABŞ ilə SSRİ arasında uzun müddət davam edən “soyuq müharibə” gərginliyinin adı da əslində “informasiya müharibəsi” idi.

Azərbaycan xalqı yüzillər boyu davam edən öz haqlı mübarizəsində həmişə informasiyadan manipulyasiya hallarının şahidi olub. Xalqımıza qarşı illərlə həyata keçirilən soyqırımı siyasəti XX əsrin 80-ci illərinin ikinci yarısından başlayaraq yeni bir mərhələyə qədəm qoydu. “Yenidənqurma” adı altında baş verən dəyişikliklərdən ermənilər özlərinə uyğun şəkildə istifadə etməyə çalışdı və yaxındakı, uzaqdakı himayədarlarının köməyi ilə buna müəyyən qədər nail də ola bildilər. “Böyük Ermənistan” ideyasını həyata keçirmək üçün sovet dönməndə “aşkarlıq və demokratiya” adı altında Türkiyə və Azərbaycana qarşı genişmiqyaslı təbliğat kampaniyalarına rəvac verən erməni millətçiləri bu yolda bütün mümkün olan və olmayan vasitələrdən istifadə etməyə başladılar.

yən qədər buna nail ola bilirdi. 1989-cu il iyulun 19-da ABŞ Senatı erməni şovinistlərinin təsiri və təzyiqlə ilə Azərbaycan SSR-in “Dağlıq Qarabağ Muxtar Vilayətində vəziyyət barədə” qətnamə qəbul etdi. Təəssüf ki, o zaman nə SSRİ Ali Soveti, nə də SSRİ XİN bu məsələyə öz münasibətini bildirdi. Baxmayaraq ki, SSRİ-nin müttəfiq respublikalarından biri olan Azərbaycanın daxili işlərinə müdaxilə etmək birbaşa SSRİ-nin daxili işlərinə qarışmaq demək idi. Maraqlı fakt həm də bundan ibarət idi ki, Azərbaycan və Türkiyəyə qarşı “mübarizə” sinxron şəkildə aparılırdı: 1989-cu il oktyabr ayının axırında ABŞ Senatı Hüquq komitəsinin qəbul etdiyi başqa bir qərar layihəsində “erməni soyqırımı”nın 75 illiyinin qeyd edilməsi nəzərdə tutuldu. Bu hadisədən az sonra, yəni 1989-cu il noyabrın 17-də ABŞ Se-

rini bir qədər də soyudaraq ikitərəfli münasibətlərdə daim müzakirə obyektinə çevirdi və bu müzakirələr, təəssüf ki, indiyə kimi müxtəlif formalarda davam etməkdədir. Azərbaycan göstərilən hər hansı iqtisadi yardıma qadağa qoyan bu qərarda göstərilirdi ki, *“Birləşmiş Ştatlara Azərbaycanı yardım o vaxta qədər mümkün olmayacaq ki, ABŞ Prezidenti müəyyənləşdirib Konqresə məlumat versin ki, Azərbaycan hökuməti bütün blokadaları, həmçinin Ermənistan və Dağlıq Qarabağa qarşı zor gücündən istifadəsini dayandırmaq üçün əməli iş görür”*. Qəbul edilən bu 907-ci ələvənin mətnində açıq-aşkar göstərilirdi ki, bu qərar regiondakı real vəziyyəti deyil, münaqişə tərəflərindən biri olan Ermənistanın mənafeini və mövqeyini əks etdirir. Bu dövrdə ABŞ hökumətinin Ermənistan üçün ayırdığı 10

sanlığa və bəşəriyyətə qarşı yönəldilmiş ən ağır ci-nayətlərdən biri olsa da, bu faciə dünya tarixində yad-daşlardan heç vaxt silinməyən Xatın, Sonqmi, Ruanda, Srebrenitsa və Holokost kimi dəhşətli faciələrdən geri qalmasa da, ona lazımı hüquqi qiymət verilməmişdir. Yüz minlərlə qaçqınımız, məcburi köçkünümüz, talan olan milyardlarla sərvətimiz insan haqlarından dəm vuranları hələ də narahat etmir.

Bu gün Azərbaycana qarşı müxtəlif cəbhələrdə informasiya müharibəsi gedir. Təbii ki, ən aktiv cəbhə Ermənistandır. Özü də Ermənistan, başqalarından fərqli olaraq, bu müharibəni açıq-aşkar şəkildə aparmaqdadır. Ən vacib məqamlardan biri internet üzərindən bir çox portal və məlumat-axtarış sistemlərində Azərbaycanla bağlı heqiqətlərin təhrif edilməsi, eləcə də tarixi, siyasi anlamda bir çox məlumatların qəsdən manipulyasiyaya məruz qalması hallarıdır. Deməliyə ki, dünyada bəzən ayrı-ayrı qurumlar müasir informasiya-kommunikasiya texnologiyalarının imkanlarından istifadə edərək beynəlxalq internet şəbəkələrində xüsusi dezinformasiya yayır, dövlət qurumlarını, bütövlükdə ictimaiyyəti çaşdırır, müəyyən ölkələrdə daxili sabitliyi, müəyyətdəki ahəngdar fəaliyyəti pozan məqsədlə fəaliyyət nümayiş etdirməklə milli təhlükəsizliyə müdaxilə üçün əlverişli şərait yaradır, dövlət, vətəndaş və cəmiyyə

hökumətinə qarşı məhkəmə iddiası qaldırılmışdı. İsveçrə bu işi biabırçı şəkildə uduzmuşdu. Amma İsveçrənin hakimiyyət orqanları yerli erməni təşkilatlarının təzyiqlə qarşısında aciz qalaraq apelyasiya şikayəti verməyə məcbur oldu. Beləliklə də dünya erməniləri növbəti dəfə biabırçılığın acısını daddılar. AIHM-in Böyük Palatası İsveçrənin apelyasiya şikayətini rədd etdi və əvvəlki qərarı dəyişməz saxladı. Həmin qərar isə bundan ibarətdir ki, hüquqi müstəvidə təsdiq edilmiş Holokost faktından fərqli olaraq, “erməni soyqırımı” narrativ tarixi fakt deyil, rəydir, özü də ümumi və əsla yeganə rəy deyil. Akademik dairələrdə bu məsələ barəsində konsensus əldə edilməyib və çətin ki, əldə ediləcək, əks fikir söyləməyə görə hər hansı cinayət təqibi isə Avropa İnsan Hüquqları Konvensiyasının 10-cu maddəsinin pozulması deməkdir.

Ermənilərin təzyiqlə altında edilən bu apelyasiya şikayətini bir kənara qoysaq, AIHM-in çoxillik praktikasında Avropa Şurasının üzvləri olan dövlətlər tərəfindən məhkəmənin qərarlarının icra edilməməsi ilə bağlı heç bir hal olmayıb. Əks təqdirdə Avropa Şurasının nizamnaməsinə uyğun olaraq bu, həmin dövlətin Avropa Şurasında üzvlüyünün dayandırılmasına və son nəticədə Nazirlər Komitəsinin qərarına uyğun olaraq həmin dövlətin Avropa Şurasının tərkibindən xaric edilməsinə gətirib çıxara bilər. Əgər dövlət iddia edirsə ki, qanunvericilik və ya məhkəmə praktikası dəyişdirilməmiş, Avropa məhkəməsi tərəfindən baxılmış vəziyyət təkrarlana bilər, onda həmin dövlət, bir qayda olaraq, öz qanunvericiliyinə zəruri yeniliklər edir.

Konvensiyanın 46-cı maddəsinə uyğun olaraq, məhkəmənin qərarlarının icrasına nəzarəti Avropa Şurası Nazirlər Komitəsi həyata keçirir. Komitə bu normanın icrası üçün həm pul şəklində kompensasiyanın vaxtında ödənilməsinə, həm də konvensiyanın iştirakçısı olan dövlətin daxili hüquq normalarının və ya məhkəmə praktikası mövqeyinin Avropa Şurası standartlarına zidd olması məhkəmənin qərarı ilə əlaqədar aşkar görünən normalara necə düzəliş etməsinə nəzarət etməlidir. Məhkəmə tərəfindən çıxarılmış hüquqi qərar yalnız iş üzrə cavabdeh dövlət üçün məcburidir. Lakin bir sıra hallarda məhkəmənin qərarlarının əhəmiyyəti milli hədudlardan kənara çıxaraq konvensiyanın iştirakçıları olan digər dövlətlərin hüququna və məhkəmə praktikasına da təsir göstərir.

Beləliklə, İsveçrə Doqu Perinçekin təqsirkar hesab edilməsi barədə özünün əvvəlki qərarını ləğv etməli və ona tam bəraət verməlidir. Vaxtilə erməni təşkilatları tərəfindən təzyiqlə üzlaşmış ölkə tamamilə biabır olub və indi, yaqin ki, kimlərsə qeyri-sağlam şiltəliqləri ucbatından Avropa Şurasından xaric olunmağa risk etməyəcək. Bir sözlə, Avropa Femidasının son qərarını hər halda yerinə yetirmək lazım gələcək. Onun yolu ilə gedən Yunanıstan da öz milli qanunvericiliyini AIHM-in qərarlarına uyğunlaşdırmalı olacaq. Bu ölkənin parlamenti təxminən bir il bundan əvvəl tələskənliklə erməni Yunanıstan qanunvericilik orqanı tərəfindən tanınmış soyqırımclarının inkar edilməsinin kriminalaşdırılması barədə qərar qəbul edib. Yeri gəlmişkən, çox rəmzi haldır ki, bu əhvalat başqa bir vaxtda deyil, məhz 2015-ci ildə baş verir və biz hamımız ədalət bərpasının canlı şahidləriyik.

Hələ XIX əsrin əvvəllərində erməni xislətin, məkrini gözəl başa düşən fransız filosofu, utopik sosializmin banilərindən biri Fransua Mari Şarl Fyurenin (1772-1837) “Теория четырёх движений и всеобщих суде” (Лпз., 1808; рус. пер., М., 1938) əsərində yazdıqlarının dünyanı bir çox ölkəsində dərc edilib yayılmasına, görünür, hələ çox ehtiyac olacaq: *“Qəpəlliy və güclü fırıldaqçılıq ermənilərin qanına işləyib. Onların dedikləri nə qədər yalandırsa, o qədər də inandırıcı görünür. Her cür zülmə, alçaqlığa və nankorluğa adət etmiş ermənilər öz məqsədlərinə çatmaq üçün bütün vasitələrdən istifadə edirlər. Din özü onların əlinde xəbisiyyə və yalana xidmət edən bir silahdır...”*

Gəlin hamılıqla özümüzü qoca, uşaq, qadın tanımayan bu silahdan necə qorunmağın yollarını arayıb tapaq. Dövlət başçısı İlham Əliyevin qeyd etdiyi kimi: *“Azərbaycan xalqını bu ədalətsizlik, ikili standartlar siyasəti, riyakarlıq və siyasi mədəniyyətsizlik üzür. Ancaq bu, bizim iradəmizə heç vaxt təsir edə bilməz. Dünyanın bütün yerlərində biz bunu görürük: kim güclüdür, o da haqlıdır. Ona görə də güclü olmaq lazımdır. Biz də bunu çoxdan başlamışıq: güclü ordu, güclü iqtisadiyyat, vətəndaş həmrəyliyi və əlbəttə ki, düşünlü siyasət və sosial ədalət”*.

Xanhüseyn KAZIMLI,
Milli Məclisin deputatı,
Avrasiya Qiymətləndiricilər Birliyi Assosiasiyası İdarə Heyətinin sədri, professor

Ermənilərin informasiya manipulyasiyası

Sovet hakimiyyətinin ilk illərində Azərbaycana, azərbaycanlılara qarşı daha çox gizli şəkildə aparılan soyqırımı siyasəti ötən əsrin 80-ci illərindən daha açıq və aqressiv formada özünü büruzə verməyə başladı. 1985-ci il fevralın 21-də Ermənistan KP MK-nin Sovet İKP MK Siyasi Bürosuna 24 aprel gününün “Soyqırımı qurbanlarının xatirə günü” kimi qeyd edilməsi haqqında müraciətindən sonra iyunun 20-də SSRİ Nazirlər Soveti “1985-1986-cı illərdə xarici ölkələrdən ermənilərin SSRİ-yə repatriasiyasının davam etdirilməsi haqqında” qəbul etdiyi qərarla Ermənistan qəbul etdiyi sayda erməni köçüb gəldi və onlar qatı erməni millətçilik hissələrini, azərbaycanlılara qarşı düşmənçilik münasibətlərini də özləri ilə bu qədim, əzəli Azərbaycan torpaqlarına daşıyıb gətirdilər. Bu prosədə erməni lobbisinin təsiri altında olan bir sıra Avropa ölkəsi də öz layiqli “töhfə”sini verməkdə idi. Belə ki, 1987-ci il iyulun 18-də Avropa Parlamentində saxta “erməni soyqırımı” iddialarını tanıyaraq 24 apreli “soyqırımı qurbanlarına xatirə günü” olaraq təsis etdi. 1987-ci ilin axırlarında keçmiş sovet imperiyasında “yenidənqurma” adı ilə dağıdıcı proseslər zəminində süni surətdə “Dağlıq Qarabağ problemi” ortaya atıldı. 1988-ci ildə Dağlıq Qarabağ Ermənistanla birləşdirmək tələbiylə Azərbaycana qarşı ərazi iddiaları irəli sürən ermənilər o dövrdə tək-cə SSRİ hakim dairələrinin deyil, Qərb ölkələrinin dövlət və hökumət nümayəndələrinin himayədarlığından da istifadə edirdilər. Həmin dövrdə keçmiş SSRİ rəhbərləri, başda M.S.Qorbaçov olmaqla, ədaləti, qanunçuluğu qorumaq əvəzinə erməni millətçilərinin separatçı hərəkatlarına dəstək verdi, əzəli Azərbaycan torpağı olan Qarabağ Azərbaycanın tərkibindən çıxarıb Ermənistanla inteqrasiya etmək yolunu tutdular. Hadisələrin inkişafının əvvəlində də, sonrakı mərhələlərdə də bu amillər güclü idi. Xaricdəki erməni lobbisi SSRİ-nin rəhbər orqanlarına kobudcasına müdaxilə və zorakılıqla təzyiqlər göstərir, lobbinin yardımı ilə dünyanın bir sıra ölkələrində SSRİ-nin rəsmi nümayəndəlikləri və beynəlxalq təşkilatlar qarşısında keçirilən sayızsız-hesabsız nümayiş, yığıncaq və mitinqlər baş alıb gedirdi.

Qərb dövlətlərinin hakimiyyət orqanlarında ermənilərin təmsil olunmaları da az rol oynamırdı. Belə təsirlə daha çox heqiqi məlumatdan və informasiyadan uzaqda olan ABŞ rəsmiləri və onun dövlət və qanunvericilik orqanları məruz qalırdı. Bunun nəticəsi də özünü çox gözletmədi. Erməni lobbisi özünün bütün siyasi, iqtisadi və hüquqi vasitələrindən istifadə edərək Ermənistanla Amerika tərəfindən iqtisadi və humanitar yardım göstərilməsinə çalışdı və müəyyən

natının Xarici işlər üzrə komitəsi yənidən Azərbaycanın daxili işlərinə kobud müdaxilə edərək Dağlıq Qarabağ barədə qətnamə qəbul etdi. ABŞ Senatı Xarici işlər üzrə komitəsinin qəbul etdiyi bu qətnamə “Dağlıq Qarabağ xalqının mübarizəsinin ABŞ tərəfindən müdafiə olunmasının ifadəsi” kimi qələmə verilir və “Dağlıq Qarabağ xalqı” ifadəsi altında yalnız ermənilər nəzərdə tutuldu. Bu sənəd başdan-ayağa Azərbaycana qarşı yönəldilmiş böhtan və iftiralardan ibarət idi. Burada DQMV ermənilərinin öz müqəddəratını təyin etməyə can atması, vilayətin statusunun ixtilaf mənbəyi olaraq narahatlıq doğurduğu, Ermənistanın blokadası və bu kimi heqiqətdən uzaq məsələlər qabardılır, erməni mənafeini bu sənəddə əsas olaraq götürüldü. Qətnamədə SSRİ hökumətinin azərbaycanlılara qarşı gördüyü tədbirlərin müsbət qiymətləndirilməsini “demokratiya beşiyi” adlanan bir ölkənin dəhşətli 20 Yanvar qırğınına, Xocalı soyqırımına “xeyir-dua”sı da adlandırmaq olardı. Təəssüf ki, ABŞ Senatının bu qərəzli, heqiqətdən uzaq qərarı ilə əlaqədar SSRİ XİN yalnız bir bəyanat səsləndirməklə kifayətləndi. 1990-cı ilin yanvarında sovet Azərbaycanındakı milli-azadlıq hərəkatının milli-azadlıq hərəkatını da genişləndirdi.

Azərbaycan və Türkiyəyə qarşı bu təzyiqlər sanki bir mərkəzdən idarə olunurdu: birinin əks-sədası itməmiş yenisi onu əvəz edirdi. Ayrı-ayrı erməni lobbiçilərinin təsiri və köməyi sayəsində ABŞ Senatının 1991-ci il iyulun 20-də Ermənistanla iqtisadi yardım göstərmək barədə qəbul etdiyi qərarı Azərbaycan xalqına qarşı haqsızlıqların kulminasiyası da hesab etmək olar. SSRİ-nin süqutundan sonra regionda nüfuz uğrunda rəqabətə girişmiş böyük dövlətlər keçmiş ittifaqın müstəqillik qazanmış respublikalarına, xüsusilə zəngin təbii sərvətlərə və əmək ehtiyatlarına malik Azərbaycana yenə də müxtəlif təsirlər altında formalaşan qərəzli mövqedən baxmaqda idilər.

1992-ci il oktyabrın 24-də Konqresin 102-ci çağırış 2-ci sessiyasında keçmiş SSRİ-nin Azərbaycanıdan başqa digər 11 respublikasına (Ermənistan, Belarus, Gürcüstan, Qazaxıstan, Qırğızıstan, Moldova, Rusiya, Tacikistan, Türkmənistan, Ukrayna və Özbəkistan) demokratiyanın inkişafı və bazar iqtisadiyyatına keçid məqsədilə 460 milyon dollar həcmində yardım nəzərdə tutan “Azadlıq Müdafiə Akti” və dövlətimizə qarşı 907-ci ələvənin qəbul edilməsi Azərbaycan-ABŞ münasibətlə-

milyon dollara prezidentin fondundan 5 milyon dolların əlavə olunması da məhz bu ikili standartların ən bariz nümunəsi olaraq qalmaqdadır.

1980-ci illərin sonunda ermənilər yenidən Azərbaycanın Dağlıq Qarabağ bölgəsinə dair ərazi iddialarına başlarkən hiss olunurdu ki, onların bu ərazi iddiaları birdən-birə deyil, Yerevanla Qərbdə olan himayədarları tərəfindən hələ xeyli əvvəl hərtərəfli plan əsasında hazırlanıb. Onlar sovet dövründə mərkəzi hakimiyyət orqanlarının himayədarlığı ilə Azərbaycan əleyhinə məqsədyönlü şəkildə təbliğat kampaniyası apararaq azərbaycanlılar haqqında mənfii ictimai fikir formalaşdırmağa nail olan erməni ideoloqları və onların havadarları Azərbaycanın tarixi, sosial-iqtisadi inkişafı haqqında faktları açıq-aşkar saxtalaşdıraraq bütün ittifaq miqyasında yaymağa can atırdılar. Onlar 1988-ci il hadisələri başlayanda ilk vaxtlar vilayətin iqtisadi geriliyi pərdəsi altında Dağlıq Qarabağın Ermənistanla birləşdirilməsi üçün uzun müddətdən bəri hazırlanmış plan üzrə Xankəndi və Yerevanda hərəkatla başladılar.

Azərbaycan tərəfi cavab tədbirləri görməyə başlarkən isə ABŞ Senatı əksər səslə ermənilərin guya Azərbaycan ərazisindən zorla köçürülməsini pisləyən qətnamə qəbul etdi ki, bu işdə də 1971-ci ildə yaradılan Amerikanın Erməni Məclisi böyük rol oynadı. Belə ki, heç bir əsaslı fakt olmadan qətnamədə Azərbaycanın DQMV bölgəsində və digər yerlərində yaşayan ermənilərə qarşı sovet ordusunun və Azərbaycanın hərəkatları pislənilirdi. ABŞ-da Senatın qəbul etdiyi bu qətnamə yalan və iftira ilə dolu olan sənədlərdən biri kimi yadda qaldı.

Qərb ölkələrində Azərbaycan əleyhinə olan mərkəzləri arasında müxtəlif Avropa ölkələrində, o cümlədən Fransadakı erməni icması və onların təsiri altında olan böyük nüsxəyə malik mətbuat orqanları Azərbaycan əleyhinə mənfii ictimai rəyin formalaşmasında xüsusi canfəşanlıqları ilə fərqlənirlər. Bədnam erməni akademiki A.Aqambekyanın Dağlıq Qarabağa erməni iddialarını ilk dəfə məhz Fransada 1987-ci il noyabrın 18-də “Humanite” qəzetində dilə gətirməsi də bu mənada təsadüfi sayıla bilməz. 1988-1993-cü illərdə Ermənistanın hərbi təcavüzü nəticəsində 20 000 nəfər azərbaycanlının həlak olmasına, 100 000 nəfərdən çoxunun yaranılmasına, 50 000 nəfərin isə müxtəlif dərəcəli xəsarət alaraq əlil olmasına baxmayaraq, ictimai süura neqativ təsir göstərən, heqiqi informasiyanı müxtəlif şəkildə salan belə bədnam neşrlərin sayəsində dünya ictimaiyyətinin böyük bir hissəsi hələ də ağrı-acılarımızla, ən yaxşı halda, seyrçi münasibət sərgiləməkdədir. 1992-ci il fevralın 26-da ermənilərin Xocalıda törətdikləri soyqırımı bütün in-

yət arasındakı əlaqələri zəiflətməyə çalışırlar. Belə münasibətin hələ 1990-cı illərdə müxtəlif qüvvələr tərəfindən Azərbaycana da göstərilirdiyi heç kim unutmayıb.

Ermənilərin təsiri altında olan böyük internet portalları dünya ictimaiyyətini çaşdırmağa, faktları təhrif etməklə əsasən qədim Azərbaycan ərazilərini - Qarabağ və Naxçıvanı mütəmadi olaraq Ermənistan ərazisi kimi göstərməyə cəhd edir, iki ölkə arasında icması informasiya müharibəsinə daha da alovlandırmağa çalışırlar. Eyni məqamları “ikipediya barəsində də qeyd etmək mümkündür. Bu gün 270 dildə fəaliyyət göstərən, istər internet, istərsə də KİV istifadəçisində istənilən hadisə haqqında fikir formalaşdırın Vikipediyanın rolu əvəz olunmazdır. Lakin təəssüf ki, Vikipediya - bu virtual ensiklopediya da artıq dünyada baş verən siyasi, mədəni, iqtisadi və digər prosesləri özündə əks etdirən informasiya müharibəsi meydanına çevrilib. Bu isə, öz növbəsində, informasiya ilə manipulyasiya və təhrif halları ilə nəticələnməkdədir.

Vikimühitdə Azərbaycan heqiqətlərinin təhrif olunması informasiya manipulyasiyası halları ilə “zəngin”dir. Burada Azərbaycan xalqının milli-mədəni dəyərləri, tarixi heqiqətləri, görkəmli şəxsiyyətləri haqqında doğru məlumatlar yetərinə deyil. Vikipediya Dağlıq Qarabağın Ermənistanla Naxçıvanı, Nizami Gəncəvidən Azərbaycan xalqlarına qədər Azərbaycana aid bütün məqalələr, demək olar ki, ermənilərin nəzarətindədir - bu məqalələr ermənilər tərəfindən hər zaman informasiya hücumlarına məruz qalır. Ermənistanın və Qərbdəki bəzi qurumların saxta “erməni soyqırımı” haqqında uydurmalarnın, islamofob, antiəzərbaycan və antitürk meyillərin son dövrlərdə güclənməsini böyük internet portallarının materiallarında da izləmək mümkündür. 2015-ci il mart ayının 12-də Avropa Parlamentinin “Dünyada insan haqları və demokratiya” adlı sənəddə Avropa İttifaqına daxil olan 28 ölkəyə qondarma “erməni soyqırımı”nın tanınması ilə əlaqədar müzakədə isə xüsusilə diqqət cəlb etməkdədir. Demokratiyanın beşiyi daima qaynayıp, qarışıq və təəssüf ki, heç cür sakitləşib durula bilmir.

Ancaq nə yaxşı ki, hər cür yalanın bir aşkar olan günün var. Bu ilin oktyabrında Strasburqda, Avropa İnsan Hüquqları Məhkəməsinin (AIHM) binasında başlayan Məhkəmənin Böyük Palatasının icması bu məsələdə bir çox heqiqəti öz yerinə qoya bildi. İclasda “Doqu Perinçək İsveçrəyə qarşı” işi üzrə AIHM-in 17 dekabr 2013-cü il tarixli qərarından İsveçrə hökumətinin apelyasiya şikayətinə dair qəti qərarı oxundu. Xatırlatmaq yerinə düşər ki, o vaxt türkiyəli siyasətçi İsveçrə